

ohledně ostatních skupin. Nepozbyl tudíž žalobce tím, že ohledně jedné skupiny učinil udání úmyslně křivá, nároku na pojišťovatelovo plnění ohledně ostatních skupin, nesprávnými údaji nedotčených, jak mylně míní odvolací soud. Bylo proto dovolání vyhověno. Jelikož se však nižší soudy v důsledku nesprávného nazírání na věc po stránce právní neobíraly ostatními námitkami žalované strany a neučinily potřebná zjištění, nemohl dovolací soud rozhodnouti ihned ve věci a nezbylo, než rozsudek odvolacího soudu a, jelikož vada sahá do první stolice, i rozsudek prvního soudu, pokud odvoláním byl napaden, zrušiti a rozhodnouti jak se stalo.

Čís. 9534.

Smluvená lhůta k přijetí nabídky jest smluvní lhůtou »k prohlášení«, takže o ní platí předpis § 903 obč. zák., podle něhož se smluvní lhůta prodlužuje do nejbližšího příštího všedního dne, když poslední den, určený k projevu, připadne na neděli neb na uznáný svátek, leč že byl ujednáán opak. Smluvena-li dvoudenní lhůta na rozmyšlenou, skončila uplynutím druhého dne, třebaž byl uznáným svátkem.

(Rozh. ze dne 17. ledna 1930, Rv I 696/29.)

Žalobce domáhal se na žalovaném zaplacení 2% provise jakož i dalších 2% jeho ušlého zisku za sprostředkování prodeje domu žalovaného Maxu L-ovi za 450.000 Kč. Procesní soud první stolice žalobu zamítl v podstatě z toho důvodu, že se kupní smlouva mezi žalovaným a Maxem L-em nestala hotovou. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Procesní soud stojí na stanovisku, že odvolateli nepřisluší nárok na provisi proto, že k uzavření tržové smlouvy mezi odpůrcem a Maxem L-em nedošlo. Podle tvrzení odvolatele slíbil odpůrce (žalovaný) Maxu L-ovi dne 30. října 1926, že mu s prodejem domu za 450.000 Kč zůstane ve slovu do pondělka (1. listopadu 1926). Vzhledem k obsahu tohoto slibu měl Max L., chtěl-li, by na tomto základě došlo mezi ním a odpůrcem k platné smlouvě, odpůrci nejdéle dne 1. listopadu 1926 oznámiti, že přistupuje na požadovanou kupní cenu 450.000 Kč. To se však nestalo, neboť odvolatel, jak sám seznává, neučinil o tom odpůrci dne 1. listopadu 1926 ústně sdělení, nýbrž oznámil mu dopisem z 1. listopadu 1926, že Max L. dům koupí. Že odpůrce obdržel toto písemné sdělení ve lhůtě, kterou pro přijetí svého slibu stanovil, nebylo dokázáno, ba ani tvrzeno. I kdyby však byl odpůrce tento dopis včas dostal, nebylo by tím ještě došlo k platné smlouvě, poněvadž dopis ten výši kupní ceny, za kterou byl Max L. ochoten dům koupiti, neudává a ze svědecké výpovědi Maxe L-a dosti bezpečně vyplývá, že nechtěl nabídnouti odpůrci kupní cenu 450.000 Kč hned, nýbrž jen tehdy, kdyby byl odpůrce na ní setrval. V tom by však nebylo lze spatřovati přijetí slibu, jak byl učiněn, nýbrž nový návrh, o kterém je pochybno, zda by na něj byl odpůrce, prodáv dům den před tím Ervínu E-ovi, přistoupil. Ne-

došlo-li však s Maxem L-em k uzavření smlouvy, kterou odvolatel sprostředkoval, nepřísluší mu vůbec nárok na provisi za toto sprostředkování, neboť podmínkou nároku na provisi jest, by k obchodu, jenž byl předmětem sprostředkování, skutečně také došlo. Z téhož důvodu nemůže odvolatel požadovati ani náhradu zisku ve výši 2% ze 450.000 Kč, který mu ušel tím, že od Maxe L-a nedostal provisi v této výši, která mu byla tímto rovněž za sprostředkování slíbena.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolací soud souhlasí s názorem odvolacího soudu, že přijetí nabídky žalovaného by se stalo včas jen, kdyby bylo žalovaného došlo do pondělka, dne 1. listopadu 1926 večer. První listopad jest sice uznán svátek a smluvená lhůta k přijetí nabídky jest smluvní lhůtou »k prohlášení«, tak že o ní platí předpis § 903 obč. zák., podle něhož se smluvní lhůta prodlužuje do nejbližšího všedního dne, když poslední den, určený k projevu, připadne na neděli neb na uznán svátek. To však platí jen tehdy, nebyl-li ujednán opak. V souzeném případě žádal L. podle žalobcova přednesu lhůtu na rozmýšlenou dva dny a proto byl konec lhůty v sobotu, dne 30. října 1926, určen výslovně na příští pondělí, to jest na 1. listopad 1926. Z toho jest zřejmo, že podle srovnalé vůle stran měla lhůta k přijetí nabídky žalovaného činiti jen dva dny a proto měla končiti dne 1. listopadu 1926, takže platnost ustanovení § 903 obč. zák. byla tím vyloučena. Z toho plyne, že nabídka žalovaného zanikla koncem dne 1. listopadu 1926, a že tudíž ke smlouvě mezi žalovaným a Maxem L-em nedošlo. Nenastal tedy předpoklad, na němž byl nárok žalobcův závislý, a proto mu nepřísluší ani smluvená ani jiná přiměřená provise za sprostředkování prodeje domu Maxu L-ovi.

Čís. 9535.

Pensijní pojištění.

Zaměstnavatel jest práv zaměstnanci z náhrady škody, nepřihlásil-li ho k pensijnímu pojištění.

Nárok na vychovávací přídavek (podle § 17 zákona ze dne 5. února 1920, čís. 89 sb. z. n.) nepomíjí tím, že dítě přestalo chodit do školy, jen když otec o ně dále pečuje.

(Rozh. ze dne 17. ledna 1930, Rv I 721/29.)

Žalobce domáhal se na žalovaném družstvu z důvodu náhrady škody placení ročního starob. důchodu s vychovávacím příspěvkem pro svého syna v úhrnné výši 8.100 Kč, uváděje, že jako stárek u žalované strany podléhal pensijnímu pojištění podle zákona čís. 1/1907 ř. zák. a novel k němu, že by proto při včasné přihlášení měl podle tohoto zákona po dokonání 65. roku svého věku nárok na invalidní důchod a na vychovávací příplatky v roční výši 8.100 Kč, že však vinou žalované